

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1

בפני כב' השופטת רות רוזן

תובעים הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד פרוזנטי

נגד

נתבעים

1. קשת בענן
2. אופיר אוריאל
ע"י ב"כ עו"ד שי ארז

2

3

פסק דין

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

עניינה של התביעה בהשמיעה פומבית של מסויקה מוקלטת במסעדה המומעלת על ידי הנתבעת 1 (להלן: "הנתבעת") שהנתבע 2 (להלן: "הנתבע") הוא מנחה ובעל המניות בה.

התובעת טענה בכתב התביעה כי היא בעלת זכות ההשמיעה הפומבית והשידור במדינת ישראל לגבי היצירות שהושמעו במסעדה. לטענתה, זכויות ההשמיעה הפומבית והשידור ביצירות הועברו לתובעת מהחברות הישראליות ומהחברות בחו"ל, שהן בעלות הזכויות בהקלטות של המוסיקה המופקת והמוקלטת על ידיהן.

מאחר שבמסעדה של הנתבעת הושמעו יצירות שהזכויות בהן הן של התובעת – (וזאת ללא הרשאה של התובעת לא שמישרין ולא בעקיפין, הרי לטענת התובעת בכתב התביעה הפרו הנתבעים את זכויות היוצרים שלה, וגרמו לה נזק. התובעת עתרה לקבלת צו מניעה שיאסור על הנתבעים להשמיע בפומבי מוסיקה שלתובעת יש בה זכויות יוצרים, וכן כי הנתבעים יחויבו לשלם לה את הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק – בסך 20,000 ₪ ביחס לכל אחת מ-8 ההפרות הנטענות של זכויות התובעת, ובסך הכול – 160,000 ₪.

הנתבעים כפרו בטענות התובעת. בכתב ההגנה הם הכחישו באופן גורף את כל האמור בכתב התביעה. לאחר מכן הם טענו כי השירים הושמעו המסעדה ממקלט רדיו שהיה ברשותם, ולא מוקלטות או דיסקים.

הנתבעים טענו עוד, כי לא בהכרח כל יוצר מתקשר בהסכמים, וכי התובעת לא הוכיחה שהיא בעלת הזכויות להשמיע את השירים של חברת סוני. עוד נטען כי התובעת צירפה לתביעה צילום לא ברור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בעגן ואח'

1 של עטיפות דיסקים שונות, ולא חוזה עליו חתומה חברת סוני. נטען כי לא צורפו חווי ההתקשרות
2 בין חברת סוני לבין התובעת, ולא הובהרה שיטת התמלוגים בה נוקטת התובעת. הנתבעים טענו כי
3 לא ברור כי זכויות ההשמעה הן רק בידיה של חברת סוני, וכי אין התייחסות פרטנית בכתב התביעה
4 לחברה זו או אחרת.

5
6 בישיבת יום 13.12.09, הצהירו ב"כ הצדדים מספר הצהרות ביחס לעובדות הרלוונטיות, ולאחר מכן
7 הם הסכימו לוותר על חקירות נגדיות. לאור הסכמה זו נקבעו מועדים להגשת סיכומים מטעם
8 הצדדים.

9
10 בסיכומים שהוגשו מטעמם, העלו הנתבעים כנגד התביעה מספר טענות עיקריות.
11 ראשית, טענו הנתבעים כי התובעת לא הוכיחה את זכויותיה ביצירות. לטענת הנתבעים, הוכחה
12 העברת הזכויות מהחברות הזרות – כגון חברת SONY, לבין התובעת, אך לא הוכח כי הקשר בין
13 חברת סוני לבין האומנים עצמם והיצירות שלהם. מאחר שלא הוכח הסכם בין חברת סוני לבין
14 האומנים, קבלת התביעה תחשוף את הנתבעים לתביעה פוטנציאלית נוספת, של האומנים עצמם, או
15 של מפיקים מטעמם, ביחס להפרתן של אותן זכויות. עוד נטען כי אין די בצילום עטיפות
16 התקליטורים שהתובעת צירפה כראיה, וכי החזקה שבסי' 9 לפקודת זכויות יוצרים אין בה כדי
17 להועיל לתובעת.

18
19 עוד טענו הנתבעים כי לא נסתרה טענתן כי המוסיקה במסעדה הושמעה ממכשיר רדיו. לטענת
20 הנתבעים, השמעה ברדיו ללא מערכת שמע מוגברת, איננה מהווה "ביצוע פומבי" של היצירה,
21 ואיננה אסורה.

22
23 בנוסף לאמור לעיל, הכחישו הנתבעים את סכום התביעה, וטענו כי לכל היותר יש לחייב אותם
24 בפיצוי בגין הפרה אחת בלבד, משום שמדובר באירוע אחד בו הוקלטו כל היצירות המפרות. בנוסף
25 עתרו הנתבעים כי בית המשפט יפסוק כי הפיצוי בגין ההפרה האחת לא יעלה על סכום של 2,000 ₪
26 - הסכום אותו גובה התובעת כדמי רישיון לשנה.

27
28 הנתבעים טענו גם כי יש לדחות את התביעה נגד הנתבע 2, משום שלא הוכח כי הוא הרשה ולו באופן
29 עקיף לעשות שימוש ביצירות. הוא העיד בתצהירו כי הוא הנחה באופן מפורש שלא להשמיע מוסיקה
30 אלא ממכשיר רדיו, והוא סבר כי ההשמעה היא ברישיון. לא הוכח גם כי הוא היה נוכח במסעדה
31 במועד ההשמעה המפרה.

32
33 להלן יידונו טענות הנתבעים בפירוט.

34
35 **הזכויות ביצירות המפרות**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 המדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1 כאמור, טענו הנתבעים כי התובעת לא הוכיחה כי האומנים שיצרו את היצירות שהושמעו במסעדה,
 2 העבירו את זכויותיהם לחברת סוני. לכן, לטענתם, אין די בכך שהוכח לכאורה כי סוני העבירה את
 3 זכויותיה לתובעת – שכן על התובעת להוכיח גם כי לסוני היו זכויות ביצירות, שהועברו אליה
 4 מהיוצרים שיצרו את היצירות.
 5
 6 התובעת טענה כי המוסיקה המוקלטת נושא התביעה הופקה על ידי חברות תקליטים ישראליות או
 7 זרות. לטענתה, לחברות התקליטים יש זכויות יוצרים בהקלטות של המוסיקה. העדה מטעם
 8 התובעת, הגב' רונית זאבי שרביט, הצהירה כי על גבי כל תקליטור בו מצויות היצירות שהושמעו,
 9 מופיע שמו של בעל זכות היוצרים ביצירה. היא צירפה צילומים של התקליטורים. היא אף העידה כי
 10 חברות התקליטים (הישראליות והזרות) שהן בעלות זכויות היוצרים, העבירו זכויות אלה לתובעת.
 11
 12 ראשית יש לציין כי עדותה של עדת התביעה בתצהיר העדות הראשית מטעמה לא נסתרה, בהעדר
 13 חקירה נגדית של הצד שכנגד על האמור בתצהיר, ובהעדר גרסה עובדתית סותרת בתצהירי
 14 הנתבעים.
 15
 16 התובעת התבססה על סעיף 9 לפקודת זכות יוצרים, וטענה כי כאשר מופיע על היצירה בדרך
 17 המקובלת שמו של אדם כיוצר היצירה, חזקה היא שאותו אדם הוא היוצר, ובעל זכות היוצרים
 18 ביצירה.
 19
 20 סעיף 119(1) לפקודת זכויות יוצרים (שהוא החיקוק החל על העובדות נושא התביעה דנן לאור מועד
 21 ההפרה הנטענת), קובע –
 22 **"מופיע על היצירה בדרך המקובלת שמו של אדם כיוצר היצירה, חזקה היא שאותו אדם**
 23 **הוא יוצר היצירה ובעל זכות היוצרים בה".**
 24
 25 הנתבעים בסיכומים מטעמם, לא כפרו בחזקה זו. אולם, לטענתם, עטיפות הדיסקים שצורפו
 26 לתצהירה של דעת התביעה גבי שרביט, אינן יכולות לשמש ראיה כי התובעת היא בעלת זכות
 27 היוצרים ביצירות שהושמעו. לטענתם, החזקה היא כי היוצר הוא בעל הזכויות ביצירה. הנתבעים
 28 טענו כי בטיעון מטעם התובעת חסרה החוליה של זכותה של התובעת לייצג למעשה את האומנים.
 29 זאת כאמור משום שהתובעת לא הוכיחה כי הזכויות הועברו מהיוצרים לחברת סוני. לכן – לא הוכח
 30 כי לחברת סוני היו זכויות יוצרים שהיא היתה יכולה להעבירן לתובעת.
 31
 32 טענת הנתבעים מתמקדת אם כן בשאלה האם הוכח כי לחברת סוני היו זכויות יוצרים בהקלטות
 33 השירים שהושמעו על ידי הנתבעים במסעדה. הנתבעים טענו כי התובעת לא הוכיחה זאת.
 34
 35 אינני מקבלת את הטענה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

- 1 הטענה לא הועלתה על ידי הנתבעים בכתב ההגנה. עיון בכתב ההגנה מעלה כי הוא אינו כולל כפירה
2 מפורשת בכך כי לחברת סוני יש זכויות יוצרים ביצירות. כידוע, בהתאם לתקנה 85 לתקנות סדר
3 הדקן האזרחי, התשמ"ד-1984, אין די בהכחשה כללית אלא "חייב בעל דין לדון במפורש בכול
4 טענה שבעובדה שאין הוא מודה באמיתותה, חוץ מטענה לדמי נזק". טענות הנתבעים בכתב ההגנה
5 כפי שפורטו לעיל, מופנות כלפי העברת הזכויות מחברת סוני לתובעת, וכלפי זכויות התובעת
6 ביצירות.
7
8 כך, נטען בכתב ההגנה כי התובעת לא הוכיחה כי יש בידיה את כל זכויות השמעת השירים של חברת
9 סוני (ס' 6 לכתב ההגנה). מטענה זו עולה כי הנתבעים אינם כופרים בכך שחברת סוני היא בעלת
10 הזכויות – והם מתייחסים רק לזכות התובעת בזכויות השמעת השירים.
11
12 כן נטען בכתב ההגנה כי לכתב התביעה צורפו "צילומים לא ברורים של עטיפות של דיסקים
13 שונים" וכי לא צורף כל חזות או מסמך עליו חתומה חברת סוני (ס' 7 לכתב ההגנה), וכי מכתב
14 התביעה לא ברור כי רק בידי חברת סוני זכות ההשמעה והשידור, וכי אין התייחסות פרטנית לחברה
15 כזו או אחרת אלא ההתייחסות היא כוללנית ולא ברורה דייה (ס' 8 לכתב ההגנה). גם מטענת אלה
16 לא עולה טענה לפיה לחברות התקליטים ובכלל זה לחברת סוני אין זכויות השמעה של היצירות
17 שהנתבעים השמיעו במסעדה. הטענה העולה מהן מתייחסת כאמור להעברת הזכויות מסוני
18 לתובעת.
19
20 עוד נטען בכתב ההגנה כי התובעת לא הוסיפה לתביעתה את חוזי ההתקשרות שלה עם חברות
21 התקליטים, ולא פירטה את שיטת התמלוגים בה היא נוקטת (ס' 18 לכתב ההגנה).
22
23 לכן, הטענה לפיה גם לו היה מוכח כי סוני היא בעלת זכויות היוצרים ביצירות – לא היה די בכך,
24 שכן לא הוכח מה היו זכויות סוני ביצירות, מהווה הרחבת חזית. התובעת לא היתה אמורה
25 להתמודד עם טענה זו, שלא עלתה בכתב ההגנה – במסגרת תצהירי העדות הראשית מטעמה, אלא
26 היה עליה רק להוכיח כי זכויות חברת סוני (ויתר חברות התקליטים) – שלא הוכחו בכתב ההגנה –
27 הועברו אליה על ידיהן. יוער כי משלא התקיימו בתיק חקירות נגדיות, מובן שלא ניתן לטעון כי
28 חזית המחלוקת הורחבה.
29
30 יוער כי הטענה היחידה בכתב ההגנה של הנתבעים שהיתה יכולה אולי להתפרש כמתייחסת להעברת
31 הזכויות מהאומנים לחברות התקליטים – עולה מהאמור בס' 6 לכתב ההגנה. הנתבעים טענו שם כי
32 "לא בהכרח כל יוצר מתקשר בהסכמים". טענה זו איננה ברורה, ולא עולה ממנה כי הנתבעים
33 כופרים בזכויותיה של חברת סוני ביצירות, מה יוער שמהסיפא של סעיף 6 הני"ל בכתב ההגנה עולה כי
34 הנתבעים מודים מזכויות סוני, אלא שהם טוענים כי התובעת לא הוכיחה כי יש לה כל הזכויות
35 להשמעת השירים של חברת סוני.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1
2 התובעת לא היתה צריכה לכן להיערך במסגרת תצהירי העדות הראשית מטעמה להוכיח את
3 זכויותיה של חברת סוני במוסיקה המושמעת. לאור האמור בכתב ההגנה, די היה בכך כי התובעת
4 תוכיח שזכויות ההשמעה הפומבית של חברת סוני במוסיקה, אכן הועברו לתובעת.
5
6 כעולה מתצהירה של הגב' שרביט מטעם התובעת (שהאמור בו לא נסתר כאמור), חברות התקליטים
7 העבירו לתובעת את זכויותיהן. לכן, מאחר שבכתב ההגנה אין כפירה בכך שלחברות התקליטים יש
8 זכויות יוצרים ביצירות, ומאחר שהוכח כי זכויות אלה הועברו לתובעת (ר' סי' 10 לתצהירה של גב'
9 שרביט, ונספח 3 לתצהיר), הרי שהתובעת הוכיחה כי היא בעלת זכויות ההשמעה הפומבית ביצירות
10 נושא התביעה.
11
12 טענה נוספת שהעלו הנתבעים, היא כי לא הוכח שהיצירת שהושמעה במסעדה היא אותה יצירה
13 שהוקלטה בתקליטור. אינני מקבלת את הטענה. ראשית, גם טענה זו לא נטענה בכתב ההגנה של
14 הנתבעים, והיא מהווה לכן הרחבת חזית אסורה. התובעת לא התמודדה איתה ולא היתה צריכה
15 להתמודד איתה בתצהירי העדות הראשית מטעמה.
16
17 יתרה מזאת, אני סבורה כי משעה שהתובעת הוכיחה כי במסעדה הושמעה היצירה שקיימת
18 בתקליטור, יצירה שהיא בעלת זכויות ההשמעה הפומבית שלה, עובר הנטל ולו המשני לכתפי
19 הנתבעים – לטעון ולהוכיח כי במסעדה הושמעה יצירה שונה. היה עליהם להוכיח כי היצירה שם
20 השמיעו אינה היצירה שהוקלטה בתקליטור, אלא יצירה אחרת – שהופקה על ידי מפיק אחר או
21 שהיא שונה מבחינה אחרת כלשהי. הנתבעים היו יכולים להוכיח זאת – בין היתר על ידי השוואה בין
22 היצירה שהוקלטה על ידי התובעת במסעדה, לבין היצירה הנשמעת בתקליטור. באין כל טענה או
23 ראיה מטעם הנתבעים בהקשר זה, אינני מקבלת את טענתם.
24
25 עוד יוער כי הנתבעים טענו בסיכומים מטעמם כי אם התביעה תתקבל, הם יהיו חשופים לתביעות
26 נוספות של האומן עצמו, או מפיק מטעמו, או בעל זכויות אחר, שעלול לתבוע את הנתבעים שוב בגין
27 אותה עילה. אינני מקבלת גם טענה זו. אף זו טענה שלא נטענה בכתב ההגנה. התובעת לא יכלה לכן
28 להערך אליה.
29
30 הדברים המוסברים בהקשר זה בסיכומי התשובה של התובעת (סי' 5-9) מבהירים את עמדת התובעת
31 ביחס לטיב הזכויות שיש לה ביצירות, לעומת זכויותיהן של אקו"ם, אשכולות ועילם. גם בסיכומים
32 עצמם הבהירה התובעת את ההבדל בין זכויותיו של היוצר ביצירה מוסיקלית, לבין הזכויות של
33 המפיק ברשומת הקול – קרי בהקלטות. כעולה מסיכומי התשובה של התובעת, עמדתה היא כי
34 אקו"ם, אשכולות ועילם הן בעלות הזכויות ביצירה עצמה. התובעת לעומת זאת היא לטענתה בעלת
35 הזכויות בהקלטה של היצירה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1

2

האמור בסעיפים אלה אינו מגובה בתצהיר העדות הראשית מטעם התובעת. זאת, משום שכעולה

3

מכתב ההגנה, הנתבעים לא טענו בו כי הם חשופים לתביעה נוספת מטעמים של בעלים אחרים

4

בזכויות היוצרים ביצירה. לכן, אין מקום לקבל את טענת הנתבעים גם בהקשר זה.

5

6

השמעת המוסיקה ממכשיר רדיו

7

מעולה מסיכומי הנתבעים, הם אינם עומדים על הטענה כי כל השמעה ממכשיר רדיו היא השמעה

8

מותרת. הטענה היחידה שהם מעלים במסגרת סיכומיהם, היא כי רק השמעת מוסיקה במקום

9

פומבי באמצעות מערכת הגברה היא השמעה מפרה, שכן היא נועדה להנעים את זמנם של הקוחות.

10

זאת בניגוד למצב בו מלצר מפעיל מכשיר רדיו, להנאתו שלו – שאז ההשמעה אינה אסורה.

11

הנתבעים טענו כי "אי הוכחת אלמנט זה של קיומם של מגבירי קול לצורך העברת השידורים

12

להנעת זמנם של המבלים במסעדה היא קריטית ובלעדיה אין עילה משפטית לחיוב" (ר' סי' 12

13

לסיכומי הנתבעים).

14

15

לכן, אין צורך במקרה דנן לקבוע מסמרות ביחס לשאלה האם השמעה של מוסיקה ברדיו במסעדה,

16

כאשר היא מוגברת באמצעות מגברים לכול חלל המסעדה – מהווה הפרה של זכות יוצרים. כאמור,

17

מסיכומי הנתבעים עולה כי גם עמדתם היא כי נדרשת הוכחה בדבר קיומם של מגבירי קול.

18

19

למעלה מן הצורך אציין כי במספר פסקי דין נקבע כי יש להבחין בין השמעת מוסיקה מרדיו, לבין

20

הצבת מגבירי קול המעבירים את המוסיקה למקומות בהם לא שומעים את המוסיקה ישירות

21

מהרדיו (ר' למשל ת.א. 140/99 הפדרציה הישראלית לתקליטים נ. פ.מ. ג.א. מזון בע"מ (מחוזי

22

חיפה, כב' השופט נאמן, וה"ע 3574/00 (כב' השופט עדיאל).

23

24

אני סבורה כי התובעת הוכיחה כי המוסיקה הושמעה באמצעות מערכת הגברה, וכי לא היה מדובר

25

במכשיר רדיו שמלצר הפעיל להנאתו שלו. ראשית, העדה מטעם התובעת שבקרה במסעדה ביום

26

23.11.05, הצהירה כי המוסיקה הושמעה במסעדה באמצעות מערכת הגברה, המחוברת למספר

27

רמקולים גדולים (ר' סי' 22 לתצהירה).

28

29

מאחר שהצדדים ויתרו על חקירות נגדיות, טענה זו לא נסתרה. לכן, ניתן לקבוע כי המוסיקה

30

הושמעה במסעדה לתועלתם של הסוּנְדִים בה, תוך שלנתבעים היתה תועלת מסחרית מהשמעת

31

המוסיקה. אין מדובר במכשיר רדיו שאותו הפעיל מלצר להנאתו הפרטית (מה עוד שבמצב כזה ספק

32

אם העדה היתה שומעת ומסוגלת להקליט את המוסיקה). מדובר במוסיקה שנשמעה בכול חלל

33

המסעדה – והנעימה לכן את זמנם של הסוּנְדִים בה.

34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 המדריצה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1 מעבר לכך, עיון בתצהירו של הנתבע מעלה כי הנתבע לא כפר בטענת התובעת בהקשר זה. הנתבע
2 הצהיר כי המוסיקה הושמעה במסעדה מתוך מערכת סטראופונית, למטרות פנימיות של "קהל
3 המסעדה" (ולא להנאתו של מלצר כזה או אחר) – ר' סעיף 6 לתצהיר הנתבע. בישיבת יום 13.12.09,
4 הצהיר ב"כ הנתבעים כי העדה מטינס התובעת שהקליטה את המוסיקה, ישבה "סמוך לרמקולים"
5 שזה אמצעי ההשמעה הסופי (ר' עמ' 5 לפרוטוקול, שורה 24). גם מטעם זה אין לקבל את טענת
6 הנתבעים בהקשר זה.

7
8 יוער למעלה מן הצורך, כי ספק רב בעיני אם הנתבעים הוכיחו את טענתם לפיה המוסיקה הושמעה
9 מתחנת רדיו. הנתבעים לא טרחו לציין מה היא תחנת הרדיו שפעלה במסעדה במועד ביקורת של
10 העדה. לו היו הנתבעים מציינים זאת, ניתן היה לבחון האם תחנה זו אכן השמיעה את המוסיקה
11 שנשמעה במסעדה במועד הביקור, ברצף וללא הפסקות. המידע בדבר התחנה שפעלה במסעדה היה
12 בידי הנתבעים, והעובדה שהם לא חשפו אותו, היא בעוכריהם.

גובה הפיצוי

13
14 הנתבעים טענו שתי טענות בהקשר זה – כי יש לראותם כמי שהפרו את זכויות התובעת בהפרה אחת
15 בלבד, וכי יש לפסוק את הפיצוי המינימאלי הקובע בחוק.

16
17 לטענת הנתבעים, יש לראות את כל היצירות שהושמעו על ידיהם במועד הביקור של העדה מטעם
18 התובעת במסעדה, כהפרה אחת, בגינה עליהם לשלם פיצוי אחד. התובעת התנגדה, וטענה כי מאחר
19 שמדובר במספר יצירות, שכול אחת מהן היא יצירה עצמאית ונפרדת, בעלת זכויות יוצרים שונות,
20 הלקוחה מתקליטורים מקוריים ויצמאיים שונים – יש לראות בכל אחת מהיצירות, יצירה נפרדת.

21
22 מקובלת עלי טענת הנתבעים לפיה כל ההשמעות של המוסיקה היו במועד אחד, ויש לראותן לכן
23 כהפרה אחת.

24
25 מסקנה זו עולה מספק הדין רע"א 4148/09 אקו"ם נ. יום טוב חדד. באותו ענין היתה המסכת
26 העובדתית דומה לזו שבענייננו. כך, נקבע בפסק הדין כי ביום 27.8.02 הגיע חוקר פרטי לנן
27 אירועים בו התקיים אירוע משפחתי. באותו אירוע הושמעו 13 יצירות מוגנות על ידי
28 תקליטן מקצועי באמצעות מכשיר הגברה ורמקולים.

29
30 בית המשפט העליון שדחה בקשת רשות ערעור על סכום הנזק שנפסק לזכות המערערת,
31 קבע כי "בית משפט זה פסק בצורה מפורשת במסגרת פסקי הדין הנזכרים לעיל עליהם
32 הסתמכו בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, כי המבחן הקובע לעניין סעיף 3א
33 לפקודה הוא לא מספר האקטים המפרים אלא סוג הזכות שנפגעה". לכן, אישר בית
34 המשפט העליון את הקביעה כי מדובר בהפרה אחת של זכות המערערת.

35

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1 טענת התובעת בהקשר זה כי בית המשפט העליון התעלם בפסק הדין מהערה במאמר אליו
2 הוא הפנה לענין הבעייתיות שבתיאוריה כאשר מופרות זכויות של מספר בעלי זכות
3 יוצרים, אין די בה כדי לשנות את מסקנתי. ראשית, בית המשפט העליון התייחס בפסק
4 הדין יום טוב חדד הנ"ל להפרות דומות להפרה דנן – קרי להשמעה של מספר יצירות
5 מוגנות.

6
7 אין מקום אן כן לאבחן את פסק הדין הנ"ל באופן המבוקש על ידי התובעת, מה עוד
8 שלגרסתה של התובעת עצמה, מדובר במספר הפרות שבכולן היא עצמה בעלת הזכויות,
9 ואין מספר בעלי זכויות יוצרים שתובעים בגין ההפרות. אינני סבורה גם כי קיים חשש
10 ממשי (לו טוענת התובעת) שבעלי זכויות יוצרים יגישו מספר תביעות נפרדות ביחס לכול
11 הפרה והפרה. כאמור, זה אינו המצב בענייננו (בו מדובר על פי הטענה בבעל זכויות אחד).
12 על כל פנים, אם יוגשו תביעות כאלה, יתייחסו לכך בתי המשפט בהתאם למכלול הנסיבות
13 והטענות שיועלו במסגרתן.

14
15 הנתבעים טענו כי הפיצוי בגין ההפרה צריך לעמוד על סכום של 2,000 ₪, ועל כל פנים לא לעלות על
16 סכום המינימום הקבוע בסי' 3 א לפקודת זכות יוצרים.

17
18 סי' 3א הנ"ל קובע:

19 "לא הוכח הנזק שנגרם בהפרת זכות יוצרים, רשאי בית המשפט על פי בקשת התובע
20 לפסוק לו לכול הפרה פיצויים בשיעור שלא יפחת מ-10,000 ₪ ולא יעלה על 20,000 ₪...".

21
22 המחלוקת בין הצדדים מתייחסת כאמור לשאלה האם על בית המשפט לפסוק את הפיצוי
23 המינימאלי הקבוע בסעיף. התובעת אינה כופרת בכך כי ככלל נפסק כי בהעדר ראיות מינימליות
24 ביחס לנזק, אין לפסוק פיצוי הגבוה יותר מהרף המינימאלי. אולם היא טוענת כי במקרה דנן,
25 הבדיקה שמערכה במסעדה היא מדגמית בלבד, והושמעו במסעדה בפומבי יצירות נוספות שלתובעת
26 יש בהן זכויות. עוד נטען כי הנתבעים אינם כופרים בכך שהושמעה במסעדה מוסיקה מוקלטת לא
27 רק במועד ההקלטה האמורה.

28
29 מקובלת עלי טענת התובעת בהקשר זה. הנתבעים לא הוכיחו כי הסכום של 2,000 ₪ הוא הסכום
30 שהיתה התובעת גובה מהם כדמי רישיון. בנוסף, אני סבורה כי עולה מחומר הראיות – ובכלל זה
31 מתצהיר הנתבע, כי במסעדה הושמעה מוסיקה ממערכת הגברה, לא רק במועד בו ביקרה בה העדה
32 מיטעם התובעת. לכן, יש מקום לפסוק לזכות התובעת את הפיצוי ברף העליון – קרי סכום של
33 20,000 ₪.

34
35 **חיוב הנתבע 2**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 הפדרציה הישראלית נ' קשת בענן ואח'

1 הנתבע 2 טוען כי אף אם תתקבל התביעה נגד הנתבעת 1, הרי שאין מקום לקבל את התביעה האישית
2 נגדו. הנתבע לא כפר בכך שהוא בעל המניות וכי שניהל בפועל את המסעדה. לטענתו, אין להטיל עליו
3 אחריות, משום שהוא הנחה מפורשות שלא להשמיע מוסיקה אלא מתוך מכשיר הרדיו.
4
5 התובעת הסתמכה בתביעתה האישית נגד הנתבע 2 על הוראת ס' 3(2) לחוק זכויות יוצרים 1911,
6 שמכוחו אחראי להפרה מי שהרשה את ההפרה ל"תועלתו הפרטית". התובעת הפנתה לפסיקה,
7 ממנה עולה כי בעוולות מתחום הקניין הרוחני, יש להטיל אחריות אישית על מנהלי החברה ונושאי
8 המשרה בה (ר' ע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ. קטר סקיוויטי בע"מ פ"ד מחנ(5) 661, 703-797).
9
10 בפסק הדין רע"א 2991/07 אקו"ם נ. קפוצ'ין נפסק בהקשר זה כי כדי להטיל אחריות אישית על
11 אורגן בחברה, יש להוכיח כי היתה לו תועלת פרטית מההפרה. יחד עם זאת, נפסק שם, כי אין לפרש
12 את דרישת התועלת הפרטית באופן הדורש הכנסה כספית ישירה לכיסו של האורגן. תועלת פרטית
13 הוא מושג רחב, שאינו מיתרגם באופן מצומצם לממון, אלא מעבר לו.
14
15 אינני מקבלת את טענות הנתבע. ראשית, כבעל המניות ומנהל המסעדה, ולאור ההלכה שבפסק דין
16 קפוצ'ין שנוכר לעיל, אין ספק כי לנתבע היתה תועלת פרטית מהשמעת המוסיקה במסעדה. נפנה
17 בהקשר זה לכתב ההגנה בו נטען כי ביחס לנתבע 2 כי "כל חטאו היה רצונו להנעים את זמנם של
18 המתארחים במסעדה בהשמעת מוסיקה ערבה לאוזן...".
19
20 זאת ועוד, כפי שהובהר לעיל בפסק דין זה, אין למעשה מחלוקת בין הצדדים כי גם השמעת מוסיקה
21 ממכשיר רדיו במסעדה היא אסורה, כאשר מדובר במוסיקה המושמעת באמצעות מגברים – כפי
22 שהיה המצב במקרה דנן. עוד יש לחזור ולציין כי ספק בעיני אם ניתן לקבוע שהמוסיקה שהושמעה
23 במסעדה אכן הושמעה ממכשיר רדיו. בנסיבות אלה, אני סבורה כי יש לחייב גם את הנתבע 2 בסכום
24 הפסוק.
25
26 לכן, אני מחייבת את שני הנתבעים יחד ולחוד לשלם לתובעת סכום כולל של 20,000 ₪.
27 ניתן בזה גם צו מניעה קבוע כנגד הנתבעים כמבוקש בס' 29.1 לכתב התביעה.
28 לאור ההפרש המשמעותי בין הסכום הנתבע לבין הסכום שנפסק, אני מחייבת את הנתבעים
29 בהוצאות ובשכר טרחת עורכי דין של התובעת בסכום כולל של 5,000 ₪ + מע"מ.
30
31 ניתן היום, י"ב אייר תש"ע, 26 אפריל 2010, בהעדר הצדדים.
32

רת רונן, שופטת

33
34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 אפריל 2010

ת"א 1686-06 תפדוציה הישראלי נ' קשת בענן ואח'

- 1
- 2
- 3
- 4